

[Janne Normann]

Jeg forstår godt, at der er usikkerhed om, hvad naturskader er, og det er da muligt, at man skal holde sig til, som ministeren gjorde det, at nøjes med at definere begrebet som stormflod.

Jeg forstår også godt, at ministeren er betænkelig ved cigarkasseprincippet. Jeg kan egentlig heller ikke lide det, men det var i hvert fald én måde at skabe sikkerhed for de skadelidte på. Jeg vil vældig gerne drøfte med ministeren, om noget andet er bedre, f.eks. en aftale med forsikringsselskaberne, hvor staten skal stå som garant. Der er jo ikke noget at sige til, at forsikringsselskaberne vægrer sig ved at tegne forsikringer for folk på et så uoverskueligt og uforudsigeligt område.

Jeg er naturligvis også glad for centrumdemokraternes ordførers tilslutning i dag. Den var lige så helhjertet som sidste gang vi behandlede forslaget, men det er stadig væk vigtigt, at vi nu kommer til handling. Det er et meget løst forslag, vi er kommet med, netop for, om jeg så må sige, at opfordre ministeren til med hele sin stab af embedsmænd og viden at udforme et forslag. For at sige det ligeud – dér kan jeg godt citere hr. Dyremose fra forårets forhandling – jeg er ligeglad med, om det er mit forslag, der bliver vedtaget, bare der kommer til at ske noget.

Jeg er altså glad for, at ministeren er enig i, at der skal en permanent løsning til. Han var nok særlig glad for skitse 1. Jeg forstår betænkighederne med hensyn til en fond, og en aftale med forsikringsselskaberne med staten som garant er nok den bedste garanti for de mennesker, der fremtidig måtte blive ramt af f.eks. stormflod.

Jeg er mere betænkelig ved, at flere ordførere ytrede sympati for tanken om en bevilling, når situationen er der, for deri ligger egentlig ingen ændring. Der ligger ikke den garanti for de skaderamte, som vi tidligere har været enige om det var vigtigt at give dem. Her vil være en usikkerhed: hvad er det for et folketing, der sidder, og hvordan vil vi få dækning? Der er i og for sig ikke nogen ændring, hvis vi lægger os fast på en bevillingspraksis. Jeg mener, det er vigtigt, at der er en garanti bag.

Jeg vil gerne sige til fru Margrete Auken, at jeg mener, det er for drastisk at pålægge forsikringsselskaberne bare at dække. Der er

ikke noget at sige til, at de vægrer sig ved at tage en så usikker forsikringsaftale.

Jeg vil gerne sige om sommerhuse eller i det hele taget boligbyggeri, at der kan jo kun bygges efter tilladelse fra kommunen, og det er kommunen, der skal lægge kvoterne, så jeg mener egentlig, man er lovligt undskyldt, hvis man har et lovligt byggeri, som så bliver skadet af stormflod. At lægge sommerhuse på den yderste revle er jo forbudt fra, så vidt jeg husker, 1934, hvor man indførte en 100 m-byggelinje. Men også hos fru Margrete Auken var der da velvilje, og det er jeg glad for.

Jeg er meget glad for, at hele folketinget lader til at være enig om, at det er en offentlig opgave at sikre folk, der rammes f.eks. af stormflod. Det tager jeg som et tilsagn om, at nu kommer der til at ske noget. Jeg vil gerne bede ministeren om at antyde, hvornår der kan komme til at ske noget, hvornår vi kan komme til en aftale. Som sagt: en bevilling mener jeg ikke er nogen garanti for de skaderamte. De to andre løsninger vil jeg hellere drøfte. Men hvornår kan der komme til at ske noget? Har ministeren nogen idé om det?

Dyremose (KF):

Der har nogle gange i dag været henvist til det beslutningsforslag, som de konservative og venstre kom med sidste år, og som var til behandling i tinget den 21. april 1982. Da havde jeg den glæde at være ordfører for forslagsstillerne, og efter det forløb, debatten i dag har haft, med ministerens redegørelse for udviklingen og med den brede tilslutning, vi har set i folketingssalen, er der anledning til at gentage det, som fru Janne Normann citerede mig for: jeg er ligeglad med, om det er mit forslag, der bliver vedtaget, bare der sker noget. Jeg har forstået på ministerens redegørelse, at der sker noget, at man arbejder i det tværministerielle udvalg med henblik på at finde frem til den bedste metode, og at der er en bred vilje i folketinget til at slutte op om den metode.

Jeg tror egentlig også, man kan tage den brede vilje som udtryk for, at hvis der skulle ske en stormflodsulykke, inden vi måtte være færdige med at have lagt principperne fast, så har vi haft en så lang diskussion om det, og så har vi så megen erfaring fra sidste gang, at folketinget med det samme og uden